Залишаючи по собі спадок любові

Істинне життя — це життя, в якому ми, відмовляючись від власних бажань, живемо заради суспільного блага. Цієї істини навчають усі провідні релігійні лідери як минулого, так і сьогодення, як сходу, так і заходу, чи то Ісус, Будда, чи пророк Мухаммед. Це настільки широковідома істина, що може виглядати, немов вона знецінюється. Однак ані плин часу, ані зміни у світі не можуть її знецінити. Навіть коли відбуваються кардинальні зміни у світі, суть людського життя залишається незмінною.

Наш найближчий учитель — наша душа. Для нас вона дорожча за наших найближчих друзів і навіть батьків. Отже, поки ми живемо, ми повинні часто питати її: «Чи добре я живу зараз?» Будь-хто може почути голос своєї душі, якщо зрозуміє, що душа — це наш господар, і, шліфуючи її, матиме близькі стосунки все своє життя. Почувши плач своєї душі, ми маємо негайно припинити те, що ми робимо. Усе, що змушує душу страждати, губить людину. Усе, що засмучує вашу душу, засмутить і вас самих.

Щоб відшліфувати свою душу до стану чистого, як кришталь, конче потрібно безпосередньо спілкуватися з нею. Це слід робити в оточенні, де ви знаходитесь далеко від цього світу, наодинці зі своєю душею. Ви відчуєте велику самотність, але саме під час молитви і медитації ви зможете зблизитися зі своєю душею і заволодіти нею. Відсторнившись від шуму навколо нас і дозволивши осісти нашим думкам, ми можемо побачити найглибші куточки нашої душі.

Знадобиться багато часу й зусиль, щоб дістатися тих глибин, де перебуває ваша душа. Це не станеться за один день.

Так само, як любов існує не для нас самих, так і щастя, і мир не існують для нас самих. Подібно до того, як любов не може проявитися без партнера, щастя і мир теж не можуть існувати без партнера. Усе ці речі можуть існувати, тільки якщо є партнер. Нічого не можна досягти, якщо ви любите на самоті. Якщо ви мрієте про величний ідеал, на самоті ви нічого не зможете зробити. Наодинці ми не можемо бути ні щасливими, ні вести мову про мир. Усе це означає, що обов'язково має бути партнер, і він важливіший за мене самого.

Подумайте про маму, яка, тримаючи дитину на руках, сидить біля входу в метро і продає домашні салати людям, що проходять повз неї. Аби встигнути все приготувати до ранкової години пік, вона всю ніч готує ті салати й потім, узявши маля на руки, поспішає до станції метро. Перехожі могли б сказати: «Краще, якби в тебе не було тієї дитини, про яку треба піклуватися». Але ж саме заради дитини мати й живе. Малеча на руках — рятівний круг матері.

Сьогодні люди живуть близько вісімдесяти років. Може здаватися, що увесь цей час, сповнений радості, гніву, смутку, щастя та інших емоцій, досить довгий період. Якщо відняти час, витрачений на сон, роботу та їжу, час, який ми витрачаємо на розмови, сміх і розваги з членами сім'ї та друзями, на весілля та похорони, а також час, коли ми хворіємо, залишиться близько семи років. Проживши вісімдесят років, на суспільне благо людина витрачає щонайбільше сім із них.

Життя — немов гума. Ці сім років різні люди проживають по-різному, хтось, як сім, а хтось, як сімдесят. Час сам по собі порожній, і саме ми маємо наповнити його змістом. Те саме можна сказати і про наше життя. Кожен із нас хоче мати зручне ліжко та смачну їжу. Проте їжа й сон — це не більш ніж спосіб згаяти час. Коли людина дожила своє життя і її тіло передають землі, всі багатства і слава стають мильною бульбашкою, котра відразу лопається. І саме ті сім років, які вона прожила заради суспільного блага, залишаться в пам'яті нащадків. Ці сім років — це той слід, який ми залишаємо по собі за життя, що тривало вісімдесят років.

Ми приходимо в цей світ і йдемо з нього не за власним бажанням. Ми не обираємо свою долю. Ми народжуємося незалежно від нашого бажання. Ми живемо, хоча й не обирали своє життя. Ми помираємо, хоча від нас не залежить, коли саме це станеться. Ми не маємо влади над цими аспектами нашого життя, тому не можемо вихвалятися, що в нас щось краще за інших. Ми не можемо народитися за власним бажанням або володіти речами, які назавжди будуть нашими, або уникнути смерті. Тому будь-яке вихваляння з нашого боку є жалюгідним.

Навіть якщо ми обіймаємо посаду вищу за інших, це все тимчасово. Навіть якщо ми будемо багатші за інших, ми не зможемо нічого взяти із собою, коли помиратимемо. Гроші, шана або знання — все плине з часом і все зникає з роками. Якою б шляхетною або великою не була людина, її життя жалюгідне, позаяк воно закінчується тоді, коли вона втрачає свій рятувальний круг.

Людям завжди було важко зрозуміти, хто ми є і навіщо живемо. Нам треба усвідомити, що так само, як ми народилися не за власним бажанням, нам призначено жити не заради самих себе.
Отже, відповідь на питання, як нам слід прожити своє життя, досить проста. Ми народжуємося завдяки любові, тому маємо й жити, крокуючи шляхом любові. Ми народилися завдяки безмежній любові батьків, тому протягом життя слід відплатити за цю любов. Це єдина цінність нашого життя, яку ми можемо обрати самостійно. Успіх чи невдача в житті залежить від того, наскільки ми здатні любити впродовж цих семи років.

Настане мить, коли кожен, скинувши своє фізичне тіло, немов старий одяг, помре. У корейській мові про смерть людини кажуть, що вона «повертається». Повернутися — означає піти туди, звідки ми прийшли, тобто повернутися до свого коріння. Усе у Всесвіті рухається циклічно. Білий сніг, зібравшись на горах, тане та стікає вниз по схилах, утворюючи струмки, які зливаються в річку, що зрештою впадає в океан. Океанська вода під впливом сонячних променів перетворюється на пару. Повернувшись таким чином на небо, вона стає або сніжинками, або краплями дощу. Саме тому ми кажемо, що смерть — це повернення

до свого первісного місця. Куди ж ми тоді повертаємося, коли помираємо? Щоб створити людське життя, тіло й душа поєднуються, тоді як унаслідок смерті ми втрачаємо наше тіло. Тож ми йдемо туди, звідки прийшла наша душа.

Ми не можемо говорити про життя, не згадуючи про смерть. Ми маємо чітко усвідомлювати, що таке смерть бодай для того, щоби зрозуміти сенс життя. Як треба жити, щоб життя мало істинну цінність, збагне тільки людина, яка, опинившись у скрутній ситуації неминучої смерті, в розпачі волає до Небес із проханням прожити хоча б ще один день.

Якщо кожен день настільки цінний, то як ми маємо проживати кожен із них? Що треба зробити до того, як ми перетнемо межу смерті? Найголовніше — це не грішити й жити життям, не відкидаючи тіні. Існує багато релігійних і філософських суперечок — що є гріхом. Однак є чітке розуміння, що ми не повинні жити всупереч нашій совісті. Коли ми робимо вчинки, які викликають у нас докори сумління, це завжди залишає тінь у нашій душі.

Наступна важлива річ — працювати більше, ніж інші. Хай скільки ми проживемо — шістдесят, сімдесят чи більше років, все ж наше життя обмежене. Залежно від того, як ми використаємо цей час, ми проживемо життя, яке буде вдвічі або втричі насиченішим, ніж у інших. Розділіть свій час на проміжки і проживіть кожен з них змістовно, тоді ваше життя буде справді дорогоцінним. Проживіть своє життя невтомним і щирим ставленням, що коли хтось посадить одне дерево, то ви посадіть два-три. Ми не повинні жити лише заради себе. Потрібно жити не для себе, а заради інших; не для вашої родини, а заради сусідів; не для власної країни, а заради світу. Будь-який гріх у світі полягає в тому, що людина ставить себе на перше місце. Особисті бажання та амбіції шкодять ближнім і руйнують суспільство.

Усе на світі минає. Батьки, яких ми любимо, кохані чоловік або дружина, наші улюблені діти — вони всі помруть. Усе, що залишається після смерті людини — це могила. Замисліться про те, що ви зможете покласти в цю могилу, що дозволить вважати, що ваше життя було

цінним. Майно або суспільне положення, якого ви досягли протягом життя, не залишиться з вами. Варто вам перетнути річку смерті, і це все втрачає сенс. Оскільки ми народилися і прожили своє життя в любові, саме любов — єдине, що залишиться з нами, навіть коли наше тіло буде в могилі. Ми отримуємо своє життя завдяки любові, живемо в любові й повертаємося в її лоно. Тому важливо, щоб, проживши життя, ми залишили по собі спадок любові.

Revision #2
Created 2024-02-25 09:28:56 UTC by andres
Updated 2024-02-25 09:29:45 UTC by andres